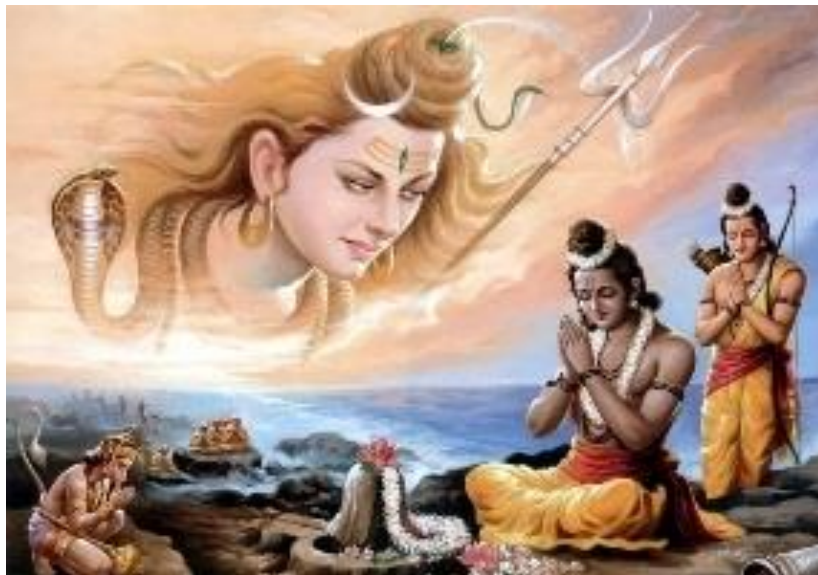

Po stopách Mahábháraty, starověkých chrámů a bohů (Poselství Šivy)

Dějiny našeho světa byly téměř vždy plné válek vedených kvůli lidským vášním. A často byly tyto války vyvolány třetí stranou, která z nich měla prospěch. Kolikrát už tyto války přivedly svět na pokraj zkázy. A kolikrát zahynuly civilizace, a důvody, které daly vzniknout válkám, se staly mýty a legendami, ano a tyto války samy se také staly dalším mýtem... Přišli noví králové a nové národy. Noví bohové... Byly pro ně přestavěny starobylé chrámy a historie se psala znovu...

Mýtem a legendou se tak stala velká válka popsaná ve staroindickém eposu Mahábhárate. Co nám z těch časů zbylo kromě dávných příběhů...? Roztavené ruiny Mohendžodara? Nebo snad starověké jeskynní chrámy, které vypadají jako... protiatomové kryty? Věda o tom mlčí, protože nemůže říct, že v té dávné době existovaly takové zbraně, které dokázaly roztavit kámen nebo se pomocí nich daly ve skalách vyřezat jeskyně-bunkry.

Indické chrámy skrývají mnoho dalších záhad, které věda nedokáže vysvětlit. A své tajemství si uchovávají i podivné obrazy prastarého božstva Jagannáthy, který vypadá spíše jako mimozemšťan z jiné planety.

Spousta věcí byla po staletí skryta. Ale informace o všem se z paměti planety nikam nevytratily... I když pro skeptiky to zní divoce.

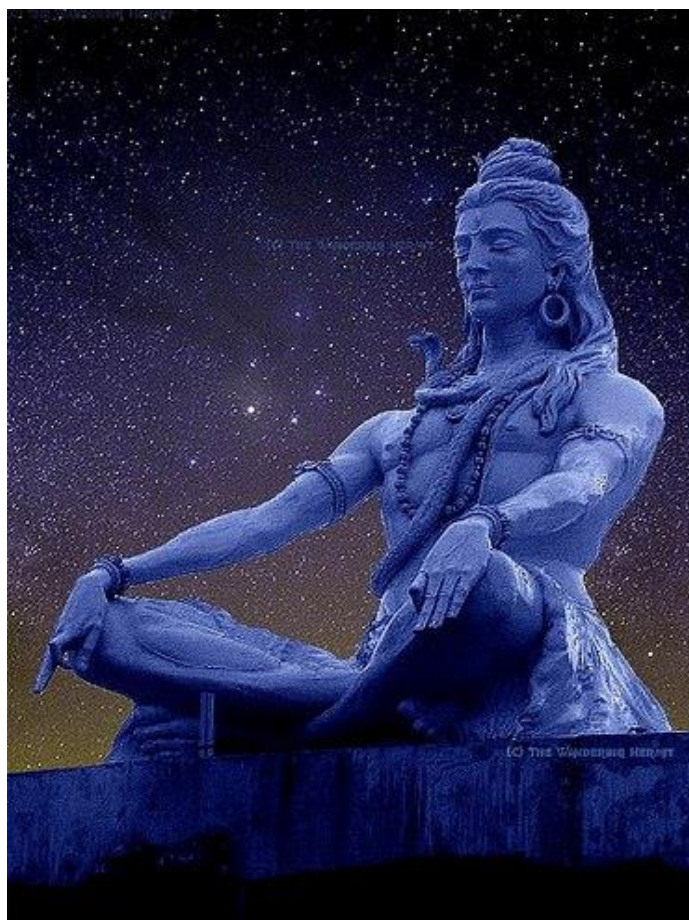
Dnešní informace tedy nejsou určeny skeptikům, tím spíše, že přišly prostřednictvím vědomého snění. Možná však poodhalí některé závoje tajemství nad indickými starožitnostmi, mýty a příběhy, událostmi dávné války, které zmizely v zapomnění. Války poháněné vášněmi, které nejsou cizí ani našim dnům...

...Měděný západ slunce v ohnivě dálce. Slunce zapadá do hlučné džungle. Jen prastará věž fantaskních tvarů jako by se vznášela v tomto zeleném moři. A zlatá

věžička hoří v paprscích. Tisíce různých postav oblepují tu věž, vyřezávané kamenné vzory spřádají krajky.

Křik opic náhle utichne a z kamene vane chládek. Sloupy jako by byly odlity z forem a kámen se zdá být živý a poddajný. V těle soch pulzují žíly jako žilkování a jejich oči jsou plné života. Něco takového člověk nedokáže vytvořit... Možná si zde bohové postavili svůj chrám...?

Schody vedou dolů do pološera. A z obřích vrcholů shlíží dolů černý čedičový Šiva.

...Najednou jeho pohled proniká skrz, jako by byl živý, a všechno ozáří blesk. A večerní oblohou otřásá hrom, ale hvězdy září a není vidět žádné mraky... „Znovu tě vidím ve svém čertogu...“ Náhle podivné zvuky ustaly.

„Dnes jsem se rozhodl, že vám budu znovu vyprávět o dávných časech. Již jsem zde vyprávěl o starověké zemi zvané kdysi Tellurie (viz téma: Jak Šiva posunoval Indii aneb nejstarší dějiny Země) a o tom, jak kousek této země připlul do Asie a stal se Hindustánem.

Od té doby uplynulo mnoho epoch. Tak, co říct o těch vzdálených dobách, když ty bližší jsou zapomenuty. Zapomnělo se na velkou sílu Atlanty, zapomnělo se na světlo moudrosti Hyperborey či země Sva, jak ji nazývali vaši předkové.

Budovy z těchto dob však stále stojí. Ano, ano, přesně ty, ty nejstarší, a můžete se dotknout zdí staveb, které vytvořili ještě Tellurové, když Hindustán tvořil jeden celek s Antarktidou a Austrálií. A nejsou to žádné pohádky.

Mnohé z těchto staveb nazýváte chrámy. Mnohé z nich byly odedávna zasvěceny Višnuovi, Krišnovi, dalším božstvům, včetně mě, Šivovi, a také Buddhovi, který přišel později. Hindustán je plný starobylých staveb, které se staly hinduistickými, džinistickými, buddhistickými. Jsou vytesány hluboko ve skalách, jsou vytesány v jeskyních, jsou to pevné monolity nebo postavené z monolitů, ale všechny jsou umně zdobeny tisíci obrazci a vzory.

Ve skutečnosti však nebyly postaveny jako chrámy, ano a obrazy a postavy mnoha božstev, Buddhů se v nich objevily mnohem později, nebo jen starověké postavy z doby Tellurie dostaly jiná jména.

Byly postaveny v době, kdy božstva ještě nebyla božstvy, ale kdy žila zde na Zemi. Nebo spíše to všechno postavili sami. Prostě v pozdějších epochách lidé, kteří přežili velké katastrofy, vzpomínajíce na svět před katastrofami, nazvali jej zlatým věkem a lidem žijícím v té době říkali bohové. Bohy se tak stali zástupci dávné tellurijské rasy, stejně jako poslové z hvězdných čertogů Siria, Orionu, Polárky a mnoha dalších míst, kteří jim během katastrof přišli na pomoc.

V tellurijské době (viz další témata) to, co nazýváte chrámy, nebyly chrámy a nebyly to hrobky. Byly to stavby podle vašich měřítek spíše pro technické účely. Byla to místa, v nichž bylo vše uspořádáno tak, aby se podle libosti otevíraly a zavíraly velké portály do jiných světů. Prostřednictvím těchto portálů bylo možné přecházet na jiné planety, do jiných hvězdných soustav a galaxií, do jiných světů z hlediska hustoty, tedy podle vás do jiných dimenzí. Stejně tak bylo vybudováno mnoho takových staveb nad velkými planetárními energetickými krystaly, které byly přeneseny z jiných hvězdných čertogů na Zemi, tehdy, když na ní byl zasazen původní život (viz další témata).

Prostřednictvím těchto krystalů bylo řízeno klima, seismická aktivita, jak by se řeklo, bylo vytvářeno správné počasí, měnily se oceánské proudy. A to vše bylo nutné k reprodukci nejvhodnějších podmínek pro život a pro jeho rozmanitější projevy. V místech těchto krystalů a portálů se později začalo odehrávat zasvěcování učedníků v adepty či mistry. Mistři byli ti, kteří dokázali ovládat krystaly a vytvářet život na planetách, ti, kteří se dokázali volně pohybovat mezi světy různých hustot a vzdáleností a s různými podmínkami existence.

A stát se takovým mistrem vyžadovalo schopnost měnit své vibrace silou vůle, měnit své tělo, být schopen odolávat různým teplotám a hustotám, teleportovat se a spouštět procesy v krystalech pouze silou myšlenky. Všechny nejstarší původní technologie dodržovaly právě tato pravidla, a proto jsou dodnes chráněny před značným množstvím vlivů temných civilizací.

Starověké kultury mistrů kosmu používaly technologie ve vašem chápání a mechanismy pouze jako doplněk svých osobních jógických dovedností, dovedností

svého ducha. Teprve pak jsou tyto techniky skutečně odolné proti manipulaci, jak byste řekli. Vždyť duchové s nízkými vibracemi s těmito technologiemi nic neudělají a nemohou je zneužít.

Aby to někdo dokázal, musel mít určité frekvence ducha, jeho čistotu, kolosální sílu čistoty ducha, a ne prostě mrtvé technické přístroje. Přístroje mohou něco nahradit, ale základní kameny vesmíru nejsou položeny přístroji. A přístroji nelze nic změnit, opravit a přetvořit. Proto se vyšší civilizace vesmíru nikdy nevzdají jógického způsobu vytváření světů a nikdy tyto možnosti zcela nepředají technice, protože technikou prostě nelze mnoho věcí vytvořit.

Právě proto, aby se stali takovým mistrem, studenti na místech portálů a místech, kde zářily starověké krystaly, skládali zkoušky, které často stály fyzický život. Ale ti, kteří vládli skutečnými znalostmi, nikdy si nevážili fyzického života v tom smyslu, jak si ho vážíte vy a jak si ho váží ti, kteří se ztotožňují s tělem. Pro ně bylo fyzické tělo vždy jen dočasným nástrojem pro určitý zadaný úkol. A zkoušky se dělaly na celý nekonečný život, ale na život ducha, a nikoli těla.

Proto byly tyto starověké stavby, které se později staly chrámy, jen do jisté míry technickými stavbami a mohli je používat pouze ti, kteří měli určité duchovní frekvence a kteří zcela podřídili svou fyzickou existenci naprosté vůli ducha. Není možné používat starověkou ‚techniku‘ krystalů a energií těmi, kteří jsou závislí na fyzickém těle, těmi, kteří jsou závislí na fyzické bolesti nebo fyzické slabosti, touze po rozkoši a jiných slabostech a vášních.

Mrtvá, čistě technická zařízení mohou pouze způsobit poruchy v prastarých vesmírných mechanismech nebo zničit planetu či hvězdný systém na popel, ale není možné stvořit a tím spíše zasít život. Technická zařízení bez spojení s duchem mistra jsou velmi omezená a lze je použít jen k malým účelům, jako je pohyb vesmírem nebo stavba domu. Ale ovládat, jak tomu říkáte - ekosystém planety, energetický systém planety, a tím spíše hvězdný čertog či galaxii, zasévat a udržovat život ve světech, to nestačí. Bezduhá technologie může vytvořit pouze bezduchý svět a ten musí být beztak oživen Duchem.

...Uplynula však staletí a tisíciletí, svět upadl do velké války a postihly ho katastrofy. Po válce Hyperborey a Atlantý došlo k poruchám, o nichž jsem se zmínil, totiž ke změně frekvencí prastarých krystalů, a svět se stal hrubším a těžším. Mnozí mistři čistě fyzicky, svými vibracemi byli vrženi do prostoru, který odpovídal jejich frekvencím, nu a zbytek prostě začal korespondovat novému těžkému světu. Od té doby mohli dávní mistři pouze dočasně přijít ke zbývajícím lidem nebo se převtělit do fyzických těl hrubého světa. Přitom však již nemohli využívat všech svých znalostí ve stejné míře z důvodu nedokonalosti svých těl a paměťových blokády. Jakmile se jim podařilo tělo opět podříditi své vůli a vše si zapamatovat, nevyhnutelně vzesťoupili, protože opět přestali odpovídat hrubým a těžkým vibracím nového světa. Proto byli nazýváni bohy.

Přičemž to vše se právě dělo mistrům v těch samých budovách, kde se snažili ovlivňovat krystaly, uzavírali portály před invazí destruktivních sil a přitom často fyzicky položili své životy a vystoupili vlivem nejvyšších energií, jimiž to vše činili.

Obyčejní lidé, když to viděli, je samozřejmě nemohli nazvat jinak než bohy a začali je uctívat jako ty, kteří jim mohou pomoci v jejich nepřízni osudu.

Tak se na těchto místech začaly objevovat sochy a obrazy dávných mistrů a učitelů, kteří byli nazýváni bohy.

A vždyt' mnozí z nich se po smrti Atlantidy a Boreje skutečně vtělili do těl, aby pozvedli civilizace z všeobecného úpadku. Takže díky jejich úsilí se znovu zrodila vaše severní Daaria (viz témata: Zapomenuté dějiny Sibíře - Od Daarie po Velký Turan..., Zlatá Baba - bohyně severu aneb tajemství Permu Velikého a slovanského rodového domu).

Takto vznikly nejstarší civilizace na jihu. Země Rámy, země Krišny - starověká Meluhha. V současnosti leží téměř celá na dně Indického oceánu. A to, co z ní zbylo na pevnině, je údolí řeky Indus (viz téma: Domov předků starých Egyptanů spočívá na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy). Země Rámy zabírala velkou část Hindustánu na územích starých Tellurů.

Z inkarnovaných mistrů se stali živí bohové a po tisíciletích pustošení začaly po obloze opět létat vimany jako za časů Boreje a Atlantidy.

Éra létajících viman a rozkvětu Daarie, i země Rámy a Krišny, země Baala (viz téma: Baal - pomlouvaný bůh Východu o Satanovi, Anunnaki... a syrské válce) na území starověké Mezopotámie a rozkvět bývalých kolonií Atlantů pod vládou žijících olympských bohů Hellady (zachráněných Atlantů) trval tři tisíciletí a definitivně skončil asi před šesti a půl tisíci lety od vašich dnů podle vašeho počítání. Byl to další zlatý věk po Atlantidě a Hyperboreji čili menší zlatý věk. Věk živých bohů, učitelů inkarnovaných do fyzických těl.

Planeta Země začala ožívat a probouzet se i v silně snížených frekvencích existence. Tyto frekvence však bohužel umožňovaly inkarnaci duchů, kteří v sobě nepřekonali neřesti a vášně. A takových duchů bylo v oné epoše zlatého věku hodně. A inkarovalo se jich stále více. Což bylo i právě v plánech dávných vetřelců planety, kteří svého času rozdělili Atlantu a Hyperboreu, což vedlo k velké válce a potopě. Zvláště u těchto vetřelců-Anunnaki ze soustavy Nibiru, o nichž jsme zde již mnoho věcí vyprávěli (viz další témata), dozrál nový plán na vytvoření velké laboratoře a vytvoření nového druhu člověka, zcela poslušného otroka. Anunnaki již sestavili svou laboratoř v podobě obřího vejce a nyní zbývalo jen spustit ji do útroby planety. Byla však tak obrovská, že celá operace by nevyhnutelně vedla k největší katastrofě a nové potopě (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní).

Ale svět v té době už nebyl němý a mlčenlivý, civilizace Daarie, země Rámy a Krišny, Baala, ano i olympského Dia měly téměř stejně mocné zbraně jako Anunnaki. Ano, ano, stejné vadžry a laserové paprsky, paprsky smrti a zvukové zbraně, létající lodě, které se vydávaly do vesmíru - stejné vimany a mnoho dalších

věcí. Anunnaki by nebyli schopni implantovat svůj projekt, ve vašem pojetí, do útroh Země, začala by velká bitva.

Lidé však byli důvěřiví a inkarnovaní učitelé si ve svých fyzických tělech nepamatovali téměř nic o Anunnaki a jejich zákeřnosti, mnozí je dokonce považovali za přátelskou mimozemskou civilizaci, která se údajně jen snažila přežít po katastrofě ve své domovině.

Ano a těchto inkarnovaných učitelů bylo málo ve srovnání s obrovskou masou obyčejných lidí ponořených do iluzí svých neřestí. A tak se Anunnakiům postupně, hraje s neřestmi, podařilo znovu poštvávat královské rody v různých zemích, zejména rody malomyslných potomků kdysi velkých hrdinů.

Tak začala dávná velká válka mezi rodinami, jak byste řekli. Stala se z ní legenda popsaná v Mahábháratě. Ale co je na ní hrdinského...? Spíše naopak, je to velká lekce toho, k čemu vedou neřesti pýchy a chamtivosti. Však se ve starém písmu píše, že to byla vůle bohů, aby se lidé navzájem zničili, aby bratr šel proti bratrovi...

A samozřejmě tomu, kdo to vidí, je okamžitě jasné, jací ‚bohové‘ to potřebovali. Ti samí, kteří rádi rozpoutávají války, zejména mezi příbuznými, ničí národy a země, aby ti, kdo přežili, zapomněli na sebe a svůj původ a stali se mlčenlivými otroky a uctívači těchto ‚bohů‘. A to pokračuje i ve vašich dnech, nic se nezměnilo, až na to, že nyní nemanipulují bohy, ale jen osobní pýchou, smíšenou s pýchou národní.

...Nu a pro ty, kteří se stále snaží, třebaže hluboce v duchu, položit si otázku, a proč bohové bratrovraždí, proč bohové smrti, se vždy najde pohádková univerzální odpověď, že prý démoni vstoupili do lidí, a proto je třeba je zničit. A svým způsobem mají pravdu... Démoni skutečně přebývají v těch, kdo jsou připraveni jít do války proti svému bratru. I Pánduové a Kuruové byli bratři, bratrské rody. Ale šílené důvody pýchy se vždy najdou, ti, kdo mají pýchu, se vždy stanou útočištěm démonů a svá těla démonům odevzdají.

Osobní urážky a zraněné ego byly v té době hlavní pákou k rozpoutání válek mezi sebestřednými aristokraty. Až později, když v čele států stáli obchodníci - Vaišjové, byly války vedeny pro zisk. Kšatrijové více trpěli neřestí pýchy. Nezáleží však na tom, jaká neřest postihuje. Skuteční nepřátelé ji vždy využívají až do konce.

A obyčejní válečníci byli vždy jen nástrojem a poslušnou zbraní v rukou vládců. Jak v dávných dobách, tak i ve vašich dnech; stejně jako tehdy umírali a zabíjeli pro něčí zraněné ego a pro něčí touhu po trůnu, tak i ve vašich dnech umírají a zabíjejí pro něčí zisk a obohacení.

Tato válka stála miliony životů. Nebyla to válka kopí a šípů. Byla to válka paprskových zbraní, které vypalovaly města, spalovaly létající vimany a proměňovaly životní sílu v popel.

Byla to válka výbuchů a ohně shazovaného z viman, válka jeskynních bunkrů a protiatomových krytů vyřezaných laserem do skalního masívu, toho, co dnes

považujete za chrámy nebo hrobky, a trvala roky. Jen poslední bitva na Kurukšétře si vyžádala asi pět milionů životů...

Téměř každý, kdo byl na bojišti, zemřel, kromě některých vojevůdců se zvláštní ochranou, a navíc zemřelo mnoho vojevůdců a králů.

Dokonce ani učitel Krišna, který byl v té době inkarnován, nedokázal zastavit krveprolití, a místo vyjednávání ho (krále sousední říše) chtěli jeho bratři zabít. Jen jeho osobní schopnosti, schopnosti jeho Ducha, mohly zastavit bratry, ale ne válku. Krišna sám ustoupil, rozhodl se pro válku a bitvy se zúčastnil... Tehdy, vtělený do těla, nevěděl, že příčinou nejsou urážky a zraněné ego, ale ti, kdo ji vyvolali a kdo prostřednictvím svých špehů našeptávali králům, aby se navzájem nenáviděli.

Válka skončila... úplným zničením armád. A ti, kteří přežili, se přece jen rozhodli přestat a podepsat mír. Ale Anunnakiové rozhodli jinak, protože ještě nebyl zničen celý svět, v Daarii a v zemi samotného Krišny byly stále mocné zbraně. A stále tu byli příbuzní Kuruovců a Pánduovců, vzdálení příbuzní, ale také králové dvou měst na hranici Krišnova království a zničeného Rámova království. Válka mezi oběma městy však nemohla být tak grandiózní jako bitva na Kurukšétře.

A tehdy Anunnaki poslali své zvědy na Olymp. Věděli, že Zeus má ještě jednu monstrózní zbraň, která může uvrhnout svět do chaosu. Tam Istí a lichotkami nalákali do svých sítí Prométhea, vzdáleného příbuzného Dia. A ten ukradl ,oheň' Diovi, nebo spíše jadernou bombu té epochy vzdálené od vás. Na svém létajícím talíři přinesl Prométheus pod rouškou jiného boha tento ,oheň' jako dar vládci jednoho z těchto zbývajících měst. Tam ji dal nerozumným lidem. Smrtící oheň zkázy. Za což byl také Zeusem uvězněn v horách.

A došlo ke katastrofě, byl použit oheň a nad jedním z měst povstal obrovský sloup kouře a ohně, který se změnil v obludný deštník nebo hřib, jak říkáte. A kámen tekl jako voda a lidé se začali vypařovat z ulic... A bílý oheň rozpouštěl ve svém obludném žáru vše živé i neživé... Země se otrásla a duněla tisíce kilometrů od města, a ve městě krále, který zasadil úder, se začaly hroutit hradby. A už lidé začali padat mrtví v ulicích jeho města (viz téma: Jaderná katastrofa Mohendžodara).

Ve stejnou dobu shodily ponuré trojúhelníkové vimany Anunnakiů zbývajících bomby ukradené Prométheem na města Severní Daarie. Hrůza ze zápalné oběti zachvátila polovinu planety. Bylo to přesně to, co Anunnaki potřebovali, přesně v té době prořízli zemskou klenbu nejsilnějším paprskem z vesmírné lodi a velikost toho řezu je vaše Rudé moře. Jenže tehdy bylo ještě širší. A pak Anunnakiové tímto řezem ponořili svou superpevnou loď-vejce do útrob Země, a tak se tam objevila strašná laboratoř, ale u vás nazývaná Eden, kde stvořili prvního nového člověka Adama. Ale to už je jiný příběh, který vám tu už byl vyprávěn (viz témata: Jaký svět byl stvořen za sedm dní, Adam je synem Lilith a Patsutsu aneb kdo, jak a koho stvořil).

Nová zápalná oběť způsobila novou potopu... Vlna z Indického oceánu se přehnala přes Perský záliv, obrátila tok Tigridu a Eufratu a doputovala až k Araratu. Vždyť zemská deska pod Indickým oceánem nejenom tak odhodila tuto vlnu, ale sestoupila právě s tímto vejcem Anunnakiů do tekutého pláště planety. A země Meluhhy se definitivně dostaly na dno oceánu. Tak zanikla Dváraka - Krišnovο město a celé jeho království. Středozevní moře se vylilo do Egypta a znovu zaplavilo údolí pyramid a mnoho ostrovů Hellady. A strašná jizva na zemském těle se naplnila vodou a stala se Rudým mořem.

Země byla dlouho zpustošená. Ti, kteří přežili, se uchýlili do jeskyní a začali žít svou novou dobu kamennou. V jejich legendách se mísily příběhy o potopách, a Atlantida byla zapomenuta. A potopa u Araratu se stala příběhem o Potopě světa. Vědění se ztratilo a teprve noví ‚bohové‘, kteří přišli z nebe na svých černých vimanách, samotní Anunnakiové, začali vyprávět o stvoření Země v sedmi dnech, o Edenu a stvoření Adama a Evy...

Hindustán byl nejprve zasypan popelem, ale život stále prorůstá kamením i popelem. A tam postupně vyrostly džungle a starobylé chrámy-portály zpola zasypané popelem se staly jejich zajatci.

Uplynuly tisíce let, než se zdivočelým potomkům těch, kteří katastrofu přežili, podařilo obnovit města a vykopat starobylé chrámy. Nevěděli, k čemu byly tyto stavby postaveny, jen si pamatovali, že v nich kdysi dávno byli přítomni bohové, možná žili, možná vzestoupili... A začali jejich sochy někde vyřezávat ručně a někde vykopanými starobylými nástroji, zachovanými v popelu z dob království Rámy a jeho pyšných potomků, kteří si nebyli schopni rozdělit zemi mezi sebou... Někde prostě starobylé sochy začali nazývat jmény, někdy i neodpovídajícími tomu, co tyto sochy skutečně představovaly.

Vetřelci-Anunnaki však neztráceli čas a mnohá území znovu osídlili potomky Adama a Evy vypěstovanými v jejich laboratoři. Tito potomci se mísili s těmi, kteří přežili jadernou válku a potopu.

Svět před potopou se proměnil v pohádku, v níž žili živí bohové. V této pohádce byli bohové dokonalí, nádherní, krásní a zářiví. Byli nedosažitelným ideálem, a ne prostě lidmi vytvářejícími civilizaci své doby. A protože byli považováni za ideál, byli okamžitě uctíváni a žádáni o pomoc ve světských záležitostech. Proto také byly sochy vytesány. Lidé přece chtěli mít opět přítomnost bohů ve své blízkosti, chtěli ochranu a pomoc, chtěli mít někoho, kdo jim zařídí život, kdo je vyléčí z nemocí a kdo jim zařídí prosté, pozemské, materiální štěstí. A jednodušeji řečeno, chtěli, aby je všichni tito bohové učinili šťastnými, nebo za ně, za modlitby a uctívání za oběti, ale aby za ně zařídili jejich život.

Na budování vlastního štěstí ani nepomysleli. Jen několik mudrců mluvilo o sebezdokonalování ducha a snaze zbavit se kola samsáry a nekonečných znovuzrození. Většina lidí to nepotřebovala. Potřebovali jen světské štěstí, zdraví, hmotný blahobyt. A to vše si jednoduše vyprosili od bohů, které si vytvořili ve své

mysli. Přesně tak, vytvořili, vždyť s reálnými tyto představy neměly téměř nic společného.

Nové obrazy připomínaly spíše ideální krále, pány a vládce, svou milostí výměnou za určité oběti či sebeobětování poskytující pozemské hmotné statky a tělesné zdraví.

Lidé si prostě nedokázali ve svém životě představit nic jiného, protože všechny mocenské představy v jejich myslích byly spojeny pouze s pány-králi, vládci a ničím jiným. Jiné věci v životě prostě neviděli. Znali jen vztah pána a služebníka, pána a prosebníka. Nebo prodávající a kupující, a touto formou se snažili koupit si přízeň bohů za oběti nebo sebeobětování askeze.

Ano, bohužel, vědomí tenkrát tak upadlo... I když vám to tak nepřipadá, protože u většiny lidí je to stejné i ve vašich dnech, ačkoli od té doby opět uplynuly tisíce let.

A, želbohu, na tom není nic překvapivého. Protože skuteční bohové po této katastrofě nemohli přijít na Zemi, a pokud i přišli inkarnující se do těl, byli známí jako světci, asketové a mniši, proroci, ale ne jako mocní bohové, které si vytvořili ve svých představách. Lidé čekali na příchod těchto imaginárních králů, pánů všemocných, kteří je nebudou učit, jak rozvíjet svého ducha a sebezdokonalování, ale přinesou jim všechny výhody jen tak a dají jim štěstí výměnou za oběti, za úplatu nebo jen tak zařídí zlatý věk či nanebevzetí.

Oni také očekávali Mesiáše Ježíše jako židovského krále, ne jako proroka a asketu, dokonce ani jako učitele. Tak tomu bylo téměř u všech národů.

Z nějakého důvodu bylo pro lidi snazší přinášet ty nejhorší oběti, ale ne se snažit změnit sami sebe a dokonalit svého ducha. Takovým se stalo vědomí, zejména po „práci“ Anunnakiů na šlechtění člověka, a hlavně po prudkém poklesu vibrací planety, kdy se do vašeho světa začali inkarnovat jen ti, kteří měli stejně nízké vědomí.

Mimochodem, chci říci především to, že snížení vibrací planety nezměnilo dřívější vysoké vědomí, to ne! Prostě ti, kteří měli vysoké vědomí, se na tomto světě téměř nemohli inkarnovat, a inkarnovali se pouze ti, kteří své vědomí předtím nerozvinuli na vyšší úroveň. Jen s velkými obtížemi se do tohoto světa mohli inkarnovat obzvláště silní a rozvinutí duchové, a těch bylo jen několik. Byli to právě proroci a asketové. Hlavní masa však zůstávala na své úrovni a korespondovala se zhrubělým a zatíženým světem.

A toto nízké vědomí lidí bylo neustále podporováno těmi stejnými Anunnaki, kteří na rozdíl od skromných proroků a asketů používali, jak byste řekli, technické speciální efekty zázraků a jejich vnějšího vzhledu, a předstupovali před davu jako projev dávných bohů. V holografických skafandrech zářících, všemocných králů-bohů se zjevovali buď davům, nebo vyvoleným, a vyprávěli o své všemohoucnosti, přijímali oběti a velebení, nazývali se pány a vládci a rozdávali milosti v podobě technických zázraků, materializující zlato, léčící tělesné neduhy a předvádějící zázračné levitace, nanebevzetí, za ještě většího velebení a uctívání, a obětí.

To bylo provedeno za účelem shromažďování energií pro určitá zařízení. Anunnakiové tak ze své lidské farmy přijímali energie uctívání a bázně, i energie obětí, které byly využívány v životních aktivitách samotných Anunnaki a jejich civilizace na pozemských a blízkozemních základnách. Nu a lidé se mezitím ještě více přesvědčili, že bohové vypadají tak, a ne jinak, že přijímají a dokonce vyžadují obětování, že jsou velkými králi a pány, vládci a ideálem, který je pro obyčejného smrtelníka nedosažitelný.

A tak pomalu ustupovali do stínu skuteční vtělení bohové, nenazývajíce sami sebe před lidmi bohy a velkými pány, nepřijímajíce od lidí oběti ani jiné hmotné mzdy, nežádajíce uctívání a úctu. Byli prostě považováni za svaté poustevníky, jogíny, proroky. Lidé k nim také přicházeli, stejně jako k tzv. bohům od Anunnaki, ale nijak zvlášť neposlouchali jejich výzvy ke zdokonalení svého ducha, ale prostě přicházeli s prosbami, aby za ně vyřešili jejich problémy. Žádali o uzdravení, o bohatství, o manželské štěstí. Stejně nekonfliktní žádosti, nebo prostě jen žebrání!

Ano, budu mluvit tvrdě. Je to žebrání a ne touha rozvíjet se, je to úplné zabřednutí do hmotného života podléhajícího zkáze a úplná slepota ducha a ignorace reality existence. A tento váš hmotný svět vůbec není touto realitou!

Bylo to všude po světě. A tak i sem do Indie, do starobylého chrámu postaveného ještě Tellury a bývalého portálu do jiných světů, který moudří kněží před katastrofou uzavřeli, přišli Anunnaki převlečení do holografických skafandrů.

Nejprve byl jeden z nich, který si neříkal nijak jinak než Vládce vesmíru.

Měl velmi nízké vibrace ducha, takže kolem sebe nedokázal vytvořit ani holografický skafandr. Bylo to jako skafandr, neměl ruce ani nohy, jen velmi malý trup a obrovskou hlavu s obříma očima.

Uvědomoval si, že v této podobě by se ho lidé mohli bát a ještě si ho splést s démonem. Našel tedy několik exaltovaných lidí, kteří hledali setkání s těmi předpotopními bohy, staviteli velkých chrámů. Mezi nimi byl zřejmě král nějakého města a jeho služebníci, vyslaní najít boží útočiště.

Svou technikou mohli Anunnakiové do jisté míry ovlivňovat vědomí lidí. Poslal tedy vize králi Indradyumnovi, který celý život hledal pravdu, ale byl pevně přesvědčen, že mu ji sdělí velký bůh vesmíru. Zbývalo jen se s ním setkat a promluvit s ním.

Těm, kteří se ‚probudili‘ z iluzí a zatemněnosti, to bude připadat směšné. Ale nemyslím si, že jich je ve vaší době mnoho. Proto vám taková touha směšná nepřijde. Mnozí z vás si stále myslí, že Bůh vesmíru a vesmír sám jsou odlišné věci, a věří ve velké vládce demiurgy, správce vesmíru, kteří existují odděleně od něj. Stále je pro vás nemožné uvědomit si a pojmout do své mysli, že vše ve Vesmíru, včetně vás v něm, je Absolutno neboli Bůh Vesmíru, On je Vše, co existuje v jednotě! Stále nedokážete ve své mysli pochopit, že pokud se personifikuje odděleně od světa a přijde, zmizí celý svět i ten, ke komu měl přijít promluvit...

Co si budeme povídat o tehdejší době... protože to bylo pro toho krále úplně obyčejné přání. A toto přání mu slíbili splnit... Anunnakiové, kteří mu poslali vidění, že k němu promluví Bůh vesmíru.

Tak se jednomu z královských poslů podařilo stát se vyvoleným, a uviděl dalšího Anunnakiho pod jménem Nilamadhava, a obdivoval jeho krásu, nebo spíše krásu jeho skafandru - hologramu. Ale on o tom nevěděl.

Jen zahlédli zářivé obrazy domnělých bohů a jejich poslů, padali k zemi nebo tančili radostí, že byli vybráni a poctěni vidět božstvo. Nezajímalo je, co toto božstvo říká, bylo to božstvo už jen proto, že zářilo. Už i tak ho považovali za Pána všemohoucího, a ono to i potvrzovalo a vyžadovalo službu sobě samému, a že údajně sloužením a uctíváním bylo možné získat milost a zbavit se temných znovuzrození v samsáře, tedy dostat se do ráje, řečeno pro vás srozumitelnějšími slovy, nebo na rozkvetlé louky v blaženém světě božstev.

A tak se králi skrze obraz jeho pomocníka zjevila vize o chrámu, který stál v džungli od dob Tellurie, že se v něm údajně zjeví Bůh vesmíru. Právě poblíž onoho chrámu bylo nalezeno obrovské břevno, nad kterým Anunnakiové opět prováděli své technické zázraky, zatemňující lidem hlavy. Ti však nepochybovali, že jde o zázraky bohů a božská znamení. Právě z tohoto břevna vyřezal sochař pod vlivem anunnakijských přístrojů obraz Jagannáthy, vládce vesmíru. A tento obraz byl bez rukou a nohou s obrovskou hlavou a očima. Jenže pak se do toho vložili příbuzní onoho Anunnakiho i zachtělo se jim také býti bohy pro lidi. Sochař tak vytvořil tři podobné figury. A Jagannátha, vládce vesmíru, měl bratra a sestru, jejichž sochy byly taktéž bez rukou a nohou, s obrovskou hlavou a očima.

Přičemž vše se shodovalo s prastarými znalostmi indických mudrců o prvních rasách, které osídlily Zemi. Anunnaki o tom věděli, proto si vytvořili takové ikonické podoby. Vždyť jedna z figurek má bílé zbarvení, tímto způsobem ztělesňuje prastarou bílou rasu, za kterou byli nejprve považováni Asurové a poté

podle vás dévové či bohové, postupně si vytvoříce z Asurů ve svých myslích démony. Další figurka má černé zbarvení, a představuje tak temnou rasu Tellurů, ačkoli Tellurové měli tmavě modrou pleť, ale tehdejší Indové na to již zapoměli a považovali je prostě za černé. A třetí figurka měla žluté zbarvení, protože mudrci ještě pamatovali zemi Mu a potomky Lemurijců se žlutou kůží, kteří ji vybudovali. A tak se prastará vědění prolínala s novou lží a posilovala se zázraky a zářemi.

A po všech těchto zázračných představeních s mnoha svědectvími nejrůznějších zázračných vyzařování jak král, tak i jeho lid s úctou přijali nový obraz boha, na který čekali, a starobylý chrám se stal chrámem Jagannáthy. Později král také celou stavbu chrámu připsal sobě, ale údajně mocí seslanou velkým Jagannáthou.

Ve skutečnosti Anunnaki Jagannátha pouze zavěsil svůj symbol na starobylou střechu chrámu ze své černé vimany a pak pokračující v představení pro lidi i s jejich pomocí se pokusil otevřít starobylý portál pomocí rituálů a síly, ale nemohl uspět, ačkoli lidé ani netušili, co Jagannátha dělá a za jakým účelem. Celou akci vnímali jako jakési posvátné dílo velkého boha, které je má očistit a zachránit před novými znovuzrozeními. Všichni přítomní pevně věřili, že tato akce je pro ně vstupenkou do ráje, řečeno vašimi pojmy.

Jagannáthovi se nepodařilo otevřít portál a přetvořit starobylý krystal pod chrámem, ale uspěl jiným způsobem. Vytvořil to, čemu se říká egregor neboli zvláštní kult s novými rituály. A tyto akce přepnuly prastarou anténu tellurijského chrámu pro potřeby anunnakijské civilizace, výrazně snížíce vibrace této antény na frekvence přijatelné pro Anunnaki.

Lidem, kteří v nové božstvo příliš nevěřili, Jagannátha prostřednictvím svých nových kněží tvrdil, že je inkarnací legendárního Krišny, jednou z jeho hypostáz, a tak magicky vložil svůj otisk do Krišnovy energie. Takovou magií pak Anunnakiové uzavřeli energetické toky od starověkých učitelů, přezdívaných bohové, a přesměrovali všechny energie lidských modliteb a uctívání k sobě do svých strojů na zpracování energií. Nyní začali i Krišnovi uctívači přenášet své energie a oběti na Jagannáthu, aniž by věděli, že Krišna a ostatní skuteční učitelé nikdy oběti a uctívání nepotřebovali.

A už od té doby se v tomto chrámu každoročně koná krvavá oběť těch, kteří se vrhají pod kola rituálních vozů, na nichž jsou sochy vyvezeny z chrámu, a tímto způsobem se konají oslavy. Fanatici obětují své životy, když se vrhají pod kola vozů, aby se dostali přímo do rajských míst božského světa. Tyto energie smrti, jež úspěšně sbírají Anunnakiové, jsou značně zveličeny účinky prastarého krystalu a samotné kamenné antény, kterou představuje monolitická stavba chrámu a jeho obří deskový vrchol.

Vždyť celá stavba je technickou konstrukcí Tellurianů a byla postavena podle jejich znalostí a plánů, Anunnaki ji používají pouze pro své vlastní účely. No a lidé obecně jsou v nevědomosti o stavbě a o tom, jak a kým je využívána. Pro ně je vše božské a svaté a jsou ochotni položit život v krvavé oběti pod koly vozů, jen aby se

dostali do světa božstev a zbavili se utrpení života a inkarnací samsáry a vykoupili touto obětí svou karmu.

Nikdo, kdo žije v samsáře, samozřejmě nikdy nedokázal ověřit, zda Jagannátha skutečně vysvobozuje ze samsáry a uděluje mókšu jen za svou službu a oběti bez sebezdokonalování ducha, nebo zda se ti, kdo zemřeli pod koly vozu, nadále rodí v jiných zemích, jiných klanech a rodinách a nemají žádné vzpomínky na Jagannáthu, chrám nebo své oběti. A možná se zde znovu inkarnují, znovu se vydají do tohoto chrámu a znovu se vrhnou pod kola vozů, jen si vůbec nevzpomenou, že to všechno se jim už stalo...

...A tak to bylo, je a bude, a to nejen tady v Indii a nejen v Jagannáthově chrámu...

Lži propletené s pravdou zahalí temnotou mysl lidí, kteří NECHTĚJÍ zdokonalovat svého ducha, přetvořit se, zbavit se neřestí, ale chtějí jen žebrot, prosit bohy o lepší podíl, zdraví a hmotný blahobyt. Ale dokonce nejen žebráci hmotných statků jsou zahaleni tímto zatemněním!

Ti, kdo prosí o ráj a věčnou blaženost duše, jsou také ponořeni do této temnoty! Obecně spí v iluzích, že TAM, v rajských místech, kde žijí božstva, je nirvána nebo věčná blaženost. Jednoduše nechápou, v čem spočívá tato iluze, protože to, o čem sní, je konec, zastavení vývoje zdokonalování, což znamená zmizení světa i jich samotných do nebytí.

Svět, Absolutno, Vesmír se nekonečně sebezdokonalují, sebezdokonalování je existence. A blažené zdokonalování ničeho je konec, zmizení z éteru a smrt Vesmíru! Šílenci se v nevědomosti vlastně chtějí sebezničit, jít proti evoluci, zpomalit vývoj Absolutna, jak to dělají síly temna, jenže tentokrát svou snahou o

velkou pasivitu a neochotou se zdokonalovat, a tak pracovat s duchem. To je největší lenost ducha, která není o nic snazší než velké neřesti vedoucí do antisvěta.

Ti, kdo si přejí takové osvobození od práce Ducha vesmíru, jsou jednoduše posláni do nových inkarnací. Takový je mechanismus vesmíru, taková je vlastnost éteru, vlastnost vesmíru, zákon Absolutna. Tato lenost nezatěžuje vibrace, ale brzdí vývoj a ponechává ducha na stejné úrovni, nutí ho inkarnovat se znovu a znovu.

Zvláště chci mluvit o těch, kteří zdokonalují svého ducha, zbavují se neřestí a dosahují větších vibračních výšin, ale zároveň mají stejný konečný cíl - prostě dosáhnout blaženosti a splynout s vesmírem, splynout s Absolutnem.

Tam, po opuštění fyzického těla, ztratí tuto iluzi a skutečně uvidí, že po dokončení otáčení kola samsáry na Zemi se musí inkarnovat a ZDOKONALOVAT SE dále ve světě božstev, duchů planet, hvězd, v jiných světech a dimenzích, a ne jen být na vrcholu blaha rozpouštějící se v Absolutnu.

Tato blaženost je dostupná pouze v noci Brahmy, ale přichází další den Brahmy. A každý duch začíná znovu pracovat, jenže na své vlastní úrovni, jako sám Brahma nebo Velké Absolutno, jinak prostě nemůže existovat a zmizí z vesmíru.

Vše existuje, dokud se stále zdokonaluje, a vše zmizí, když se zastaví zdokonalování. Zdokonalování je jediným pohybem a aktivitou ducha, která mu vůbec umožňuje BÝT. Pokud tomu tak není, není ani bytí...

Proto neexistuje žádný konečný ideál a ideální všemohoucí Bůh, ale to je úplně jiný příběh, bohužel, pro mnohé z vás velmi těžko pochopitelný (viz téma: O zrození vesmíru a stvoření duší).

Opakem zlepšení je degradace. Umožňuje také BÝT, dokud nepřivede k úplné ztrátě svých obálek duchem do stavu nevědomého zrnka ducha, kterým bylo původně. A pak, když zmrzačené převrácené vědomí zmizí, toto zrnko ducha se opět automaticky začne zdokonalovat od samého počátku, prožívá životy atomů, částic, kamenů, rostlin a tak dále prostřednictvím živých království vesmíru. Zatím si sám sebe neuvědomuje v nové podobě jako novou osobnost.

Jakmile se však proces vývoje jednoduše zastaví, zrnko ducha a jeho vědomí, jeho nahromaděné obálky zcela a navždy zmizí. Nespojí se vědomím s Absolutnem, ale jednoduše zmizí v éteru dokonce i zrnko ducha. Je to fyzika a nic jiného.

Není v tom žádná velikost ducha! V nové manvantaře už Absolutno nebude moci toto zrnko ducha odhodit. Stejně jako je odhazuje pouze jednou v první manvantaře své existence. A tento éter, v nějž se toto zrnko ducha přeměnilo, se prostě stane inertním stavebním materiálem pro obálky jiných duchů a už nikdy nebude moci získat sebeuvědomění jako osobnost.

Nejvyšší duchové, kteří dosáhli nirvány, nejsou ti, kdo blaženě splynuli s Absolutnem, ale ti, kdo se dále zdokonalují ve vyšších světech! Ti, kdo si to neuvědomují a nadále trvají na své blažené nečinnosti ohledně úplného splnutí s Absolutnem, zcela ztrácejí vše i sami sebe a stávají se stavebním materiálem pro

energie a obálky jiných duchů, včetně antiduchů a antisvětů, neboť jsou ve všem inertní a nikdy se nikde jinde neprojeví, a to nejen jako osobnost, tj. sebeuvědomělý duch, ale dokonce ani jako neosobní zrnko ducha. To je přirozený konec těch, kdo se přestanou vyvíjet, a tím přestanou existovat, přestanou BÝT!

Nemohl jsem, jako vždy, nevyprávět něco z těchto původních poznatků, i když vím, že je mnozí nepochopí, bohužel...

A tento příběh o Jagannáthovi a dávných zapomenutých chrámech a dávné válce, z níž zůstaly legendy, je pouze příběhem lidského vnímání světa, omezeného iluzemi jeho fyzického, tělesného života. Toho všeho však, bohužel, využívají temní duchové a civilizace antisvěta. Jednoduše se živí energiemi nevědomých a recyklují je ve svých strojích. Žijí také ve svých iluzích obrácených naruby, že mohou přetvořit svět, že mohou využívat ostatní živé bytosti jako své zdroje, vyvolávajíce jejich nevědomost a neřesti.

...Zejména toto se také ve skutečnosti děje, třebaže pro vás může být velmi těžké to všechno globálně obsáhnout a ještě těžší si uvědomit, že se toho všeho nemůžete tak snadno zbavit. Vždyť mnoho původních příčin spočívá v tomto iluzorním, často dětinském vnímání a vědomí, které je využíváno a zneužíváno temnými silami a těmi samými Anunnaki.

Je to samovazný uzel, který se váže sám na sebe. Někdy mu celkové jasné proudy vesmírných energií pomohou trochu se rozvázat. A pomáhají jen tím, že se mezi inkarnovanými objevuje větší procento lidí, jak byste řekli, prozřivších a osvícených ze svých iluzí. A váš svět se tím začíná zachraňovat. Jsou to periody Satjajugy, kdy se vaše galaxie vzdaluje od velké díry vedoucí do antisvěta.

Obecně je však tento proces dočasný a lokální a týká se pouze této galaxie Mléčné dráhy. V jiných galaxiích existují jiné Jugy a jiné podmínky a vývojové cykly.

Vždyť právě tato bitva války z Mahábháraty, bitva na Kurukšétře, se odehrála ještě před začátkem temné Kalijugy. Na samém prahu tohoto období. A bitva skončila právě v okamžiku, kdy se vaše oblast galaxie v oblasti systému Slunce zcela ponořila do temnoty díry antisvěta, tedy v době, kdy začalo období Kalijugy.

Ve vašich dnech z této oblasti vycházíte. Ale k čemu to je? Než jste do ní vstoupili, Anunnakiové už tu byli a přinášeli své lži a popouzeli národy, a Atlanta a Borea zahynuli. A to ještě nepřišla tato Kalijuga. A teď už pro vás prakticky pominula. Co se změnilo?

Ano, postupně se do vašeho světa bude inkarnovat stále více osvícených mudrců. Tak tomu bylo vždycky. Ano, světlé civilizace mají šanci něco změnit. Šance tu je! Ale hodně záleží na vašem vědomí. Bude schopno rozvázat sám sebe uvazující se uzel a nepřilákat temné civilizace, které hledají místo, kde by se mohly přizivit na těch, kdož spí v iluzích?

Teprve až pro ně přestanete být potravou, svět se začne měnit. Čím méně bude potravy pro ně, tím dříve bude možné vyčistit váš svět od parazitů. A vy jim dáváte

potravu pouze svými neřestmi a těžkými emocemi a činy, ničím jiným. Potřebují od vás pouze nízkofrekvenční energie, lehké ohnivé energie oni nestráví, shoří v nich. To je třeba si uvědomit.

A ti z vás, kteří zcela přestanou vyzařovat pro parazity stravitelné energie, se automaticky vymaní z jejich kontroly. Ano, při tom mohou být fyzicky zničeni, ale to je pouze zničení dočasné fyzické schránky, ale ne věčného ducha.

Ale ti, kteří se považují jen za tuto fyzickou ‚kůži‘, se, želbohu, budou dál trást o svou fyzickou existenci a dál živit parazity. Protože strach o fyzickou schránku je prakticky hlavním mechanismem vzniku mnoha neřestí a snížení vibrací ducha.

Téměř všichni chcete vidět očistu planety v těchto ‚kůžích‘, obrazně řečeno, abyste byli spolu se svými těžkými fyzickými těly a spolu se svými těžkými myšlenkami a touhami přeneseni do jiných dimenzí, jako by se tam sami staly lehkými. Opět se nechcete změnit a opět jdete proti zákonům a vlastnostem vesmíru, jímá vás velká lenost vývoje. A touha zachovat dočasné ve věčném.

Lpíce na navyklém fyzickém světě však nadále vyzařujete nízké vibrace a snadno sklouzáváte k negativním emocím, čímž znovu svazujete uzel vázaný sebou samým, a žívíte parazity. A stále doufáte v pomoc zvenčí a žebráte.

Ale ty, kteří vám říkají pravdu, okamžitě označíte za parazity, o čemž nepochybují. A nepochybují ani o tom, že k nim pro tuto pravdu zařadíte i mě, protože, jak říkáte, vás bodá do očí a pálí svědomí. Ale bolí vás to a nechcete to slyšet. Je pro vás snazší prohlásit mě za falešného učitele a dál uctívat můj smyšlený obraz Pána všemohoucího, který by vás však měl všechny milovat a o všem rozhodovat za vás a žít pro vás a zdokonalovat se, a tedy existovat pro vás. Ale... pak nebudete existovat, když se to bude dělat za vás!“ - zaduněl Šivův hlas. A jeho mohutná postava v čediči opět ustrnula.

...Růžové světlo nového dne opět probouzí spící džungli. Křiky života znovu naplňují listoví...

Zapsala Valeria Kolcova 14.08.20